

ناترازی ایجاد شده در مصرف این نعمت خدادادی و اولویت بخش خانگی در مصرف این صنایع باید به سمت تنوع مصرف سوخت رفته و از خوراک مایع استفاده کنند.

نداشتن دانش فنی نیز یکی دیگر چالش‌های صنعت پتروشیمی است به طوری که نداشتن دانش فنی باعث شد تا به سمت سرمایه‌گذاری در مراحل اولیه تولید برویم، به عبارت دیگر حتی اگر منابع مالی هم وجود داشت، برای حضور در پایین دست پتروشیمی با مشکل مواجه می‌شدیم چون دانش فنی آن وجود نداشت.

به عنوان مثال در سال‌های گذشته پتروشیمی کارون و خوزستان که زنجیره پایین دست حساب می‌شدند هر کدام چند سالی خوابیده و زیان ده بودند چون دانش فنی مورد نیاز آنها وجود نداشت.

با این حال کارشناسان معتقدند عمده‌ترین چالش صنعت پتروشیمی به تأمین منابع مالی برمی‌گردد، به طوری که طی سال‌های اخیر بانک‌ها همراهی زیادی برای تأمین منابع مالی طرح‌های پتروشیمی نداشته‌اند.

البته این امر بیشتر از این نشأت می‌گیرد که آیین‌نامه‌های بانک‌ها اجازه همکاری بیشتر در این خصوص را به آنها نمی‌دهد در حالی که از لحاظ بازدهی مناسب، صنعتی بهتر از صنعت پتروشیمی در کشورمان وجود ندارد.

با این حال پرواضح است که ناقص بودن تأمین منابع مالی سبب طولانی‌تر شدن مسیر اتمام طرح‌های توسعه‌ای صنعت پتروشیمی شده که این طولانی بودن زمینه زیان دهی طرح‌ها را نیز فراهم کرده است.

در این خصوص عباس زاده، معاون وزیر نفت چالش عمده صنعت پتروشیمی در اجرای طرح‌ها را تأمین منابع مالی عنوان کرد و افزود: اجرای طرح‌های پتروشیمی در برنامه هفتم توسعه، ۲۴ میلیارد دلار سرمایه‌گذاری نیاز دارد. اکنون ۱۲ میلیارد دلار هزینه شده و به طور میانگین ۵۰ درصد پیشرفت فیزیکی دارند و در ادامه نیز ۱۲ میلیارد دلار سرمایه‌گذاری انجام می‌شود.

وی با تأکید بر اینکه طرح‌های برنامه هشتم تدوین شده و در آغاز راه هستند، ادامه داد: برای پایداری تأمین خوراک پتروشیمی، سرمایه‌گذاری برای جمع‌آوری گازهای همراه توسط شرکت‌های پتروشیمی انجام شده است.

مدیرعامل شرکت ملی صنایع پتروشیمی تأکید کرد: برای مشارکت شرکت‌ها و هلدینگ‌های پتروشیمی در توسعه میدان‌های کوچک گازی، تفاهم‌نامه‌هایی امضا شده و برخی شرکت‌ها نیز قراردادها را آماده کرده‌اند تا گاز بیشتری تولید کنند و چالش تأمین خوراک تاحدی برطرف شود.

از سوی دیگر کارشناسان دو دلیل اصلی عدم تکمیل زنجیره ارزش صنعت پتروشیمی را دو عامل دانسته‌اند: نخست نگاه غلط مدیران کشور و علاقه‌مندی به خام‌فروشی و دوم عقب‌ماندگی در زمینه دانش فنی پایین دست صنعت.

سطور بالا گفته شد خام‌فروشی انجام می‌شود. به عبارت دیگر می‌توان گفت اغلب واحدهای پتروشیمی ایران، واحدهای بالادستی مانند اوره و متانول هستند و کمترین فرآوری روی گاز طبیعی انجام می‌شود که در نهایت محصولی تولید می‌شود که در ابتدای زنجیره ارزش قرار دارد و مبتنی بر گاز (همان گاز مصرفی خانوارها) و متانول است.

به همین دلیل می‌توان به صراحت گفته شود که در این خصوص زنجیره ارزش را در تولید مواد شیمیایی مختلف توسعه ن داده‌ایم و به همین دلیل با وجود ذخایر عظیم گاز در کشور و حدود ۷۰ واحد پتروشیمی در کشور، همچنان واردکننده محصولات میان دستی، پایین دستی و صنایع نهایی هستیم.

به عبارت ساده‌تر نیز می‌توان گفت هر آنچه که ما در اطراف خودمان از مواد پلیمری می‌بینیم، محصول نهایی پتروشیمی است؛ اما همه وارداتی هستند.

در واقع کشورمان محصولات بالادستی مثل اوره و متانول را تولید و محصول نهایی را با قیمتی بسیار بالاتر وارد می‌کند، به عنوان نمونه محصول اوره که صادر و در قالب کود شیمیایی مجدد با قیمت بالاتر وارد کشورمان می‌شود، علی‌رغم این که تولید اوره به میزان کافی در داخل کشور انجام می‌شود.

در این خصوص بد نیست بدانیم سوخت عمده صنایع پتروشیمی گاز است به همین دلیل و با توجه به

عباس زاده، معاون
وزیر نفت چالش
عمده صنعت
پتروشیمی در
اجرای طرح‌ها را
تأمین منابع مالی
عنوان کرد و افزود:
اجرای طرح‌های
پتروشیمی در برنامه
هفتم توسعه،
۲۴ میلیارد دلار
سرمایه‌گذاری
نیاز دارد. اکنون
۱۲ میلیارد دلار
هزینه شده و به طور
میانگین ۵۰ درصد
پیشرفت فیزیکی
دارند و در ادامه
نیز ۱۲ میلیارد دلار
سرمایه‌گذاری
انجام می‌شود